

Posamezna številka 6 vinarjev.

„DAN“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 1. uri zjutraj; v pondeljkih pa ob 8. uri zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1'20, z dostavljanjem na dom K 1'50; s pošto celoletno K 20,—, polletno K 10,—, četrtletno K 5,—, mesečno K 1'70. — Za inozemstvo celoletno K 30,—. — Naročnina se pošilja upravnistvu. — Telefon številka 118.

DAN

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

Posamezna številka 6 vinarjev.

Uredništvo in upravnistvo: Učiteljska Tiskarna, Franciščanska ulica št. 6. Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopiši se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju po: pust. — Za odgovor je priložiti znamko. Telefon številka 118.

O mirovnih pogajanjih in dementiranem „Obzoru“.

(Izvirno brzojavno poročilo „Dnevu“.)

Belgrad, 24. julija.

Bolgarska je hotela izigravati Rumunijo proti Srbiji in Grški in narobe in zato je poslala mirovne delegate v Niš in v Bukarešt, ali namen se ji ni posrečil. Včerajšnja vladna „Samouprava“ namreč izjavlja, da se je pred enim dnevom smatralo v Belgradu in Bukarešti, da bi se Bolgarska hotela pogajati posebej s Srbijo in Grško in posebej zopet z Rumunijo, ali Rumunija je izjavila, da ne vodi nobenih separatnih dogovorov, temveč da mora Bolgarska skleniti istočasno mir z vsemi balkanskimi državami. Rumunija je s tem pokazala, da njej ni toliko do teritorialnih pridobitev na račun Bolgarske, temveč da hoče samo pravično razdelitev turške zapuščine.

Ko je Bolgarska sprevidela, da z izigravanjem ne bo nič, je privolila v to, da se vršijo mirovna pogajanja istočasno in skupno med vsemi balkanskimi državami.

Srbija in Grška z ene in Rumunija z druge strani so se sporazumele med sabo, da se vsa vprašanja, politična in vojaška, rešujejo istočasno in sprevidelo se je, da ne bi bilo praktično in da bi bilo zelo zamudno, ako bi se vojaška vprašanja reševala v Nišu, kakor se je prvotno nameravalo, politična vprašanja pa v Bukarešti in na to se bodo vršila vojaška, kakor tudi politična pogajanja istočasno in na enem mestu. Bila se je pojavila tudi misel, da se sestanejo in da nastopijo balkanske države, ministrski predstavniki, ali odločalo se o tem še ni. Vsekakor je na verjetno, da bodo imenovani še v teku današnjega ali jutrišnjega dneva mirovni delegati, ki odpotujejo takoj v Bukarešt, kjer se bodo vršila mirovna pogajanja in tako se lahko v relativno kratkem času sklene mir, ki je toliko potreben ne samo Balkanu, temveč celi Evropi, ki tudi veliko trpi na posledicah vojne.

Moralo se bo s pravično razdelitvijo od Turčije osvojenega ozemlja in s pravično razdelitvijo moči ugotoviti princip ravnoteže, ki je na Balkanu princip prvorazredne važnosti in garancija trajnega mira.

V tem slučaju, ako se izvrši razdelitev na principu ravnoteže, bodo imele velike sile dovolj vzroka vzdržati medsebojno tudi na dalje princip nevmešavanja v balkanske zadeve in s tem bodo pripomogle k naravnemu in zdravemu raz-

voju odnošajev na Balkanu in k vzdržanju evropskega mira.

Samo mirovna pogodba, sklenjena v takem duhu, bo osigurala miren kulturni razvoj balkanskih držav in — narodov in jih bo vedla do blagostanja in slobode.

Zagrebski „Obzor“, ki se v celini srbsko-bolgarskem sporu kaj sumljivo vede, je javljal te dni, da je srbska vlada odvzela poštni debit petrograjskemu listu „Novoe Vremja“ radi kritike postopanja Srbije in da niti Rusi niti Čehi niso do sedaj poslali v Srbijo niti enega zdravnika na pomoč ranjenecem. Nasproti tem vestem „Obzora“ se tukaj konstatira, da se „Novemu Vremenu“ ni zamerila kritika, temveč dejstvo, da je ta žalostni „slovanski list“ (slovansko je „Novoe Vremja“ ravno tako kot „Obzor“, Op.ur.) pozival avstro-ogrsko monarhijo, da bi vpadla z armado v novopazarski sandžak in ga okupirala. Čehi so do sedaj poslali v Srbijo štirinajst, a Rusi devetnajst zdravnikov v Srbijo in dosti velike podpore, avizirane so pa že tako iz Češkega kakor iz Rusije nadaljuje podpore.

Pisanje zagrebskega „Obzora“ se tukaj ne jemlje preveč tragično, ker on že dolgo nima na Hrvatskem onega vpliva, ki ga je nekdaj imel in pisanje ostalega hrvatskega časopisa, ki razume velik pomen sedanjih dogodkov za celo Jugoslovansko, popolnoma odtelita pisanje osamljenega „Obzora“, ki ga tudi na Hrvatskem v vseh narodnih krogih obsojajo.

Balkanski Neslovani.

PISMO IZ BELGRADA.

Belgrad, 7. (20.) julija.

Slovanska javnost, žalibog, ni bila v obče in vedno na višini zadnjih dogodkov, ki so le nadaljevanje balkanskih prediger. Ti dogodki niso za celoten kompleks vseh balkanskih vprašanj, katerih rešitev pa ni in ne more biti odvisna — vsaj vseh ne — samo od balkanskih Slovanov, pač pa so pozvani v ta orientalni kaos vsi oni, ki tvorijo balkansko avtohtono prebivalstvo.

Del tega domačega prebivalstva pa je grške narodnosti in napadno je, ako se Grkom odvzemlje pravica, vmešavati se v balkanske zadeve. Iz tega sledi, da mora slovanska javnost tudi

napram Grški zavzeti stališče,

katero odgovarja njihovemu pomenu sploh in v sedanjih vojni še posebej.

Tega svojega pomena v balkanski politiki se Grška v polni meri

zaveda in le tej njeni zavesti se imajo balkanski Slovani zahvaliti, da je Grška ostala zvesta — Balkanu.

Turčija je skušala pridobiti nevtralnost Grške za vsako ceno z raznimi političnimi in teritorialnimi koncesijami. Tudi Turški prijazne velesile so posredovale v tem zmislu. A Grška je ostala neomajna in zvesta do kraja. Še celo v zadnjem trenutku je Turčija skušala vplivati na Grško s tem, da ni hotela vzeti na znanje njene napovedi vojne.

Dasi je akcija Grške na kopnem uspevala zelo omejeno in ni dosegala kdove kakih uspehov v primeri s svojimi zavezniki Srbi in Bolgari, je že navzočnost grških bojnih ladij na morju držala v šahy celo turško brodogradnjo in stražila, da Turčija ni mogla izvrševati vojnega kontribanta.

Pri zavzetju Rodosta je sodelovalo tudi grško brodogradnjo skupno z bolgarsko armado.

Tudi med premirjem, katerega Grška ni podpisala, je ona štela skupne interese svojih zaveznikov, posebno pri prevažanju srbskih čet pred Skader, dasi ni bila vezana z zavezniki z nikakoli pogodbo v tem smislu.

Vse to pa zasluži v polni meri, da se smatra Grško za prijateljico balkanskih Slovanov, tembol, ker se je tudi njena politika vedno gibala v smislu ruskih intencij.

Novogrščina pa tudi dokazuje, da so se Heleni popolnoma prilagodili Slovanstvu in je tudi njihovo mišljenje in čuvstvanje v harmoniji z ostalimi balkanskimi narodi, četudi abstrahiramo od enotnosti veroizpovedanja, ki je mnogo pripomoglo, da so Grki že precej krvno pomešani s svojimi severnimi slovanskimi sosedi.

Ako uvažujemo vse to, moramo obojati pisavo nekaterih slovanskih časopisov, ki smatrajo Grke za razbojnike samo zato, ker so — kot zvesti zavezniki — udeleženi aktivno v vojni proti Bolgarski in se bore skupno s Srbijo proti bolgarski nadvladi.

Ako smatramo Grke za razbojnike, pomenja to — po zdravni logiki — indirektno invetivno tudi proti Srbiji, kateri pa niti Bolgari ne morejo odrekati plemenitosti, ako sodijo objektivno.

Bolgari se tako radi sklicujejo na narodnostni moment, kadar ga rabijo zase, ne priznavajo pa tega principa, kadar gre za narodnostne interese drugorodnih plemen.

Obala Egejskega morja je naseljena po veliki množini od grške narodnosti, ki tvori nepretrgan pas od samega Carigrada, v katerem imajo svoje najvišje verske dostojanstvenike in številno manjšino.

Nesporo je tedaj, da imajo Grki popolno pravo do Soluna, in ako prepuste Grki Egejsko obalo od Kavale proti vzhodu Bolgarom,

pomenja to odreči se za vedno svojih sonarodnjakov na dotičnem ozemlju.

Ako danes Grki prodirajo proti vzhodu s svojo zmagovalno armado, je to le čin vojnih operacij, da dokažejo Bolgarom in celemu svetu poraz Bolgarske, ki tega noče priznati.

Srbsko — grška pogodba vsebuje točno označeno mejo na severu in vzhodu in ta meja postane tudi definitivna, ako se Bolgarska pravčasno ukloni, ker nadaljevanje vojne pomenja tako za Srbe, kakor za Grke zvišanje žrtev in bremen vojne in zahteva isto za oba zaveznika zvišano odškodnino in vojni plen. Ako se Srbija ne zadovolji na severu s prvotno zahtevano srbsko — bolgarsko mejo, je naravno, da se niti Grška ne more držati že naprej do ločenih meja.

To logično posledico, ki sledi po slavni zmagah nad bolgarskim orožjem, ne smemo smatrati za razbojništvo, pač pa za upravičeno zahtevo zmagovalcev, ki hočejo prisiliti Bolgarsko na skrajšnji mir. Ako Bolgarska noče miru, ji seveda ni pomoči ter je za posledice le sama odgovorna in nikdo drugi.

Eno je gotovo: Princip, da kdor kaj zasede, more tudi obdržati, na Balkanu ne bo obveljal in se je eksperimentiral edino v vojnah proti Turčiji.

To devizo je vladni srbski organ „Samouprava“ odločno poudaril in zato smemo upati, da niti Grki, niti Srbi, ne bodo iskali pri Bolgarih več, kakor jim pripada po naravnem in mednarodnem pravu.

Postopanje Grške tekom cele vojne je bilo povsem korektno in tudi kar se tiče solunske posadke Bolgarov, se ne more Grkom ničesar očitati. Menda vendar ne bodo Grki tako naivni, da bodo pustili ti-soč oboroženih Bolgarov v Solunu, med tem, ko se Grki bore pred mestom proti Bolgarom.

Že samo dejstvo, da so se solunski Bolgari zoperstavili z orožjem v roki zoper njihovo razoroževanje v Solunu, pomenja, da so Bolgari v Solunu pripravljali med Negrki velike nemire, ki bi zahtevali precej žrtev po solunskih ulicah.

To je vzrok, da so Grki vredni naših simpatij in priznanja v sedanjih dogodkih.

Bolj komplicirano in nerazumljivo pa je obnašanje Rumunije, toda niti to ne moremo a priori obsojati brez sodbe in tudi postopanje Rumunije ima svoje ozadje, katero bom skušal razjasniti v prihodnji številki iz objektivnega stališča.

Vsekakor pa je častihlepnost in napuh kralja Ferdinanda pripravi Bolgarsko v sedanjih obupni položaj in nikdo nima vzroka govoriti o razbojništvu Rumunije, najmanj pa Grške, ker je Bolgarska še vedno v

mogočnosti, da zaustavi deročo reko pred poplavo.

V to pa je potrebno, da se skesano prizna: „Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!“ Mars.

Pismo iz Koroške.

Kako se godi slovenskim učiteljem na slovenskem Koroškem.

»Proklet bodi, ker si rojen Slovenec in ker ne boš biti tak breznačajnež, da bi zatajil svoj jezik, svojo mater, svojo domovino, svojo narodnost!« to se proizvaja dobesedno nad slovenskim učiteljem na Koroškem. Vsi slovenski učitelji potisnjeni so na najslabša mesta. Službovati morajo po gorah, kjer so ločeni od celega sveta. Po tri ure in še več imajo do železnice. Mesa, kruha itd. po tri ure daleč ni dobiti. Delovati morajo na enorazrednicah, kjer imajo poučevati v enem razredu po tri, štiri, pet do šest oddelkov. In od njih se zahteva, da naj naučijo v takih krajih, kjer so starši navadno analfabeti, kjer ne sliši otrok nikdar nemške besede, trdoslovenske otroke toliko nemškega jezika, da bi naj znali ti popolnoma nemško govoriti in pisati. Če pa slovenski učitelj tega ne doseže, tedaj joj tebi.

LISTEK

PAVEL BERTNE:

Otrok ljubezni.

(Dalle.)

In ko je izstopil na kolodvoru Monparnas, je bil njegov sklep gotov:

»Ne, ne povem ji! Saj ji ostane še dovolj časa, da izve, ubožica!«

Ura je bila ena. Izkušnja se je imela začeti.

V ložo gospe Olimpije je stopil tiskarniški sluga. Bila je polna deklet, ki so zahajala stalno v kavarno; vse vprek so čebljale ženske o konsekvah, ki jim jih morajo zdaj nositi njihovi prijatelji, hkrati pa so obirale na vsa usta novo zvezdo, »Parizanko«, ki jo je bil iztekel oče Burginjon v zakotni belviliški beznici: »Beračica je, draga moja, niti srajce nima na životu... in suha je, roke ima kakor prekle... zobe dolge — takole... in lase kakor zamorka...«

»Evo vam korekture vašega plakata!« je viknil sluga in izročil Olimpiji dolg, še moker list papirja.

Ko je odšel, se je dvignil med damicami enoglasen krik:

»Pokažite, pokažite, gospa Olimpija!«

»No, pogledjte,« je dejala vratarica, »saj ni nič posebnega... Tu stoji samo »Parizanka« v dva čevlja

visokih črkah, in spodaj »Pri sto norostih«. Gospod Burginjon je dal natisniti deset tisoč takšnih plakatov, da pokrije z njimi vse zidove v Parizu.

To je bilo strmenje. »Vse eno,« je vzdihnila melanholično majhna debeluharica, »samo na takšne dolge rahle čaka sreča... nam pa se niti od daleč ne nasmehne...«

»Ta je zdaj že na konju!« »Ne, ne... res se vidi, kako bedasto je občinstvo...«

»I, pa kaj je prav za prav na tej ženski takšnega?«

»Srečo ima, nič drugega.« Zdačci pa so umolknille vse.

Nova zvezda se je pojavila na pragu... v toaleti, da bi se je bil splašal vsak omnibusni konj... Gibala se je s tisto posebno nepriseljenostjo mlade ženske, ki se začuti takoj povsod doma.

»Ali je Burginjon prišel?«

»Da, madam,« je odgovorila Olimpija vstreljivo.

»Pa načelnik orkestra?«

»On že čaka na odru s pianistom... manjkalo je samo še vas.«

»Dobro... že grem.«

»Pokimala je z glavo in odšumela mimo žensčin, ki so jo gledale z očmi, polnimi sovraštva, zavisti in občudovanja. Izginila jim je izpred oči.

»Ali se dela!«

»Malopridnica!«

»Obraz pa takšen, da bi jo oklo-

futal na mestu...«

Preden pa so si začele do dobra brusiti jezike, je planil v vežo ves zasopel gospod Florestan:

»Naglo, naglo, mucke... k izkušnji... ali ne veste, da že mudimo?«

Zavreščalo je ogorčeno: »Saj ravno vas smo čakale, gospod Florestan!«

»Da, kajpak... jaz mudim tudi. Pet soldov globe mi ne odide. Prvikrat v mojem življenju se mi je zgodilo to!... Na oder, otroci, na oder.«

In rineč jih skozi vrata, ki so vodila v koncertno dvorano, je pomiziknil Olimpiji in ji šepnil:

»Iz Versalja prihajam.«

»Ah, le glejte, gospa Olimpija — ne povejte ji...«

»Mari je mrtev?«

»Ubili so ga pri Rejšofenu.«

»Oh, ubožica...«

»In — saj veste, počemu bi ji pravilo to... Tudi brez tega izve še prehitro...«

»Da, da...« je kimala vdova Kavaljejeva vsa v skrbih. »Prav imate... Torej velja tako, da ji ne omeniva za zdaj ničesar?«

»Velja. Jaz ji porečem, da pisarne že ni bilo več v Versalju.«

»Da... Ta izgovor ne bo preveč sumljiv.«

»Malo manjka, da ni resničen Da sem čakal le en dan, pa ne bi bil več našil pisarne tamkaj... Ravno so vezali svoje cule...«

»No, pa dobro... kasneje bomo videli...«

»Kadar bo oblega prestana...«

»Morda tudi ne počakamo tako dolgo... kakor bo...«

»Kakor bo kaj?...«

»Ah, stari, vsa reč zavisi od marsičesa...«

Tako je odslavila Florestana, oziraje se s pol očesom v sobo, kjer je dvoril Teodor svoji sestriči Marti.

Ne! Ničesar nista bila slišala, kar je pravil režiser.

XI.

Olimpijina ideja.

Eh, Teodor je bil že nekaj dni ves drugačen po zunanosti in po vsem svojem nastopu.

Mladi mož, ki je sedel za pisarno zleknen na dveh stoli in pušil svojo cigareto, pripovedujoč istorije, ki se jim je vedno sam prvi zagrohotal — ta mladi mož je imel na rokavih svoje bluze dva zlata našitka in istotako na čepici. Pravkar je govoril o teh našitkih, ki se jim je poznalo, da so mu jih nadelile šele pred par urami:

»Da, da sestrična, tako se je obrnilo zdaj. Vlada narodne obrambe je odredila, da bodo odslej vojniki sami volili svoje oficirje.«

»Ah, zatorej vas vidim tako izpremenjenega!...«

»Bogme,« je dejal Teodor in se napel, »moja kompanija me je izvo-

hla za svojega poročnika. Saj pa tudi nisem tepec, kakor mnogo drugih.

Mari nisem jaz tisti, ki je vzel parlament z naskokom?«

»Tako je, draga moja. Plačo dobivam imenitno — to bo posebno zanimalo mammo Kavaljejevo! — in še vojno doklado po vrhu; to res ni kar si bodi! In v taborišču seveda tudi nisem več; zdaj stanujem v mestu...«

»Ah, moj Bog! In jaz sem vam prevzela sobo!«

»Mojo sobo? Eh, nič se ne bojte sestrična; nočem vas preganjati iz nje... Se bova že pobotala...«

Olimpija, rešena deklet, ki so bila zdaj pri izkušnji, je premišljala ves ta čas.

To, kar ji je bil pravkar povedal oče Florestan, je bilo gotovo resnica.

Uboga Marta je bila ovdovela, preden je mogla stopiti pred altar.

Jedva začete, so se že zrušile njene sanje v nič. Bodoča grofica de Rošegi je bila zdaj samo še Marta Lemetrova, kakor prej...

Pa niti tega ne:

Danes je bila na svetu mala deklica, ki jo je zibala Marta rahlo in nežno, dočim je pripovedoval Teodor svoje šale.

In zdajci je prešinilo Olimpijo kakor elektrika:

»Ta otrok je vendar pripoznan po svojem očetu!...«

Da, da, mala bo podedovala ogromno premoženje...

(Dalle.)

gorah — pač pa mu je o tem pravil njegov prijatelj Werner, ki je rad lažil po gorah in je Kumposchta navdušil za gorske partije. Kumposcht je naprosil svojega prijatelja, naj ga vzame s seboj, da se navžije dobrega gorskega zraka. Werner je rad izpolnil prijatelju to željo in pretekli teden sta se odpeljala z Dunaja v štajerske alpe.

Pot v gore.

Kumposcht je bil za svojo turo prav dobro pripravljen, kakor sploh vsak turist, ki gre prvič v gore. Imel je nove podkovane čevlje, palico, nahrbtnik, in v nahrbtniku polno konzerv, mrzlih jedil in razne krepčilne pijače. Tudi njegov prijatelj Werner, ki je bil vodja te ture — je bil z vsem preskrbljen. Tako sta se moza pripeljala do postaje sv. Gal ob Anži in sta odšla navzgor. Njih cilj je bil Puchstein.

Brez poti.

S početka sta stopala turista po gozdni poti navzgor, potem so prišle steze, steze so se cepile in se razgubljale na vse strani. Werner se je hotel pred prijateljem Kumposchtom izkazati kot izurjenega turista, zato je brezskrbno stopal naprej. Naenkrat pa se je pokazalo, da ni nobene poti več. To je Wernerja nekoliko zbegalo, toda upal je, da se jima posreči priti zopet na pot.

Tri dni brez sledu.

Toda pri iskanju nove poti sta turista zgrešila smer in sploh nista več vedela, kje sta. Po mračnem dnevu je padla črna noč in bila sta prisiljena prenočevati na prostem. Drugi dan sta zopet cel dan neprenehoma iskala rešitve — toda oddaljevala sta se vedno bolj od prave smeri. Med tem je nastala megla in nji je sledil snežni metej. To so bili gorski odmevi onega vremenskega neurja, ki je pretekli teden divjalo po vsem Štajerskem. Kar je bil v dolini dež, je bil na gorah sneg — in ni čuda, da turista nista mogla najti poti nazaj v dolino.

Utrujena in obupana sta prenočila drugič pod milim nebom. V tem strahu je Werner zapazil, da bo opešal — prišla ga je srčna napaka. Ko bi bil sam, bi mu bilo lažje, toda bal se je za Kumposchta, ki sploh še ni bil v gorah — in je bil tako zbehan, da si ni upal nikamor naprej. — Tri dni sta tako blodila prijatelja — turista po neznanih gorah, med gozdovi in skalami — in nista mogla priti niti na vrh niti v dolino. Težko je popisati, kako je njima bilo. — To si more predstavljati le oni, ki se sam zablodil v gorah. Tretji dan sta turista zablodila na skalno steno, od koder ni šlo naprej — ne nazaj. Werner je svetloval svojemu prijatelju, naj tu v skalni duplini počaka — on pa gre po pomoč v dolino. Kumposcht je bil s tem zadovoljen — kajti njegove sile so bile izčrpane.

Pomoč z Dunaja.

Werner je po dolgem iskanju končno prišel v Sv. Gal in se je odpeljal na Dunaj. Bil tako izmučen, da ni skoraj več mislil na rešitev svojega prijatelja. Naznanil je slučaj dunajskemu reševalnemu društvu, sam pa ni mogel iti prijatelja reševati. Z Dunaja je takoj odšla rešilna ekspedicija na gore. V ponedeljek pa je tudi Werner kljub svoji oslabelosti prišel v Admont, kjer je natančno podal smer, kjer je ostal Kumposcht in je popisal svojo pot z gor. Na ta način je dobila ekspedicija navodila za svojo pot.

Samomor iz strahu.

Rešitelji, ki so odšli iz doline, so plezali po skalah navzgor in so kmalu našli sledove, kjer sta blodila turista prejšnje dni. Tako so prišli tudi na skale nad reko Anžo. Tam so našli razne kose obleke, neke škaflice od konzerv itd. Šli so naprej in so našli Kumposchta v neki mali duplini poleg skal. Bil je mrtev. Ležal je pogrnjen z dežnim plaščem in s klobukom preko obraza. Okoli njega so ležali razni kosi papirja, kravaj nož in še nekaj konzerv in drugih jedil. Obleka je bila raztrgana iz česar se da sklepati, da je bil Kumposcht tako utrujen, da je po fleh lezel naprej. Rešitelji so pregledali truplo in so videli, da se je Kumposcht sam usmrtil, to se vidi tudi iz tega, ker je Kumposcht pisal

»dnevnik pred smrtjo.«

V svoj notes je pisal Kumposcht, kako se mu je godilo, ko je prijatelj Werner odšel v dolino po rešitev. V dnevniku piše med drugim: »Slišim šumenje Anže. Okoli same skale in nihče ne ve, da sem tu...«

Komposcht je napisal tudi svojo oporoko, ker je zapustil ženo na Dunaju.

Iz tega, da so ležale okoli Kumposchta še razne reči, se vidi, da Kumposchtu ni bilo treba umreti — ampak bi bil lahko dočkal rešitve,

ko bi ne bil obupal. Toda grozna samota v gorah, utrujenost in obup, vse to ga je gnalo v smrt. Pri preiskavi se je pokazalo, da se je Kumposcht z žepnim nožem sunil v vrat, potem pa si je na vsak način hotel prebosti srce — zato si je zadal več ran na prsih. Kumposcht se je s tako bojaznijo mislil na to, da bo počasi umiral na skalah, zapuščen in osamljen, da je popolnoma obupal, dasi bi bil lahko vzdržal še par dni.

Vrnitev domov.

Ta slučaj je gotovo zelo redek med raznimi nesrečami na gorah. Zgodi se, da ljudje padejo in se ubijejo ali, da jih zaloti kaka elementarna sila. Tu pa je bil poseben slučaj, da je turist, ker je bil utrujen od blodjenja in strahu — pospešil svojo smrt.

Konec dnevnika popisuje njegovo duševno stanje pred smrtjo. V dnevniku opravičuje Wernerja, da se je hrabro obnašal. Zadnje zapisane besede so: »Še eno minuto...« potem je nekaj nerazločnih črk — in potem je prišla smrt. Rešitelji so zavili telo v cunj in ga spustili po strmini navzdol v globočino, kjer je čakala druga ekspedicija s krsto. Večraj so ga prepeljali na Dunaj.

Dnevni pregled.

Ubogi »Štajerci«. Karlo Linhart, urednik pangermanskega »Štajerca« na slovenski zemlji, bo same žalosti obupal in znorel, ker se v celem boju na Balkanu vse vrši zoper njegove goreče želje in prorokovanja. Status quo je šel proti njegovemu razvojitju rakom živjati. Turki pa so pobiti in skoraj iz Evrope poginili, Linhart pa jim je pel kot velik patrijot? (ali izdajalec) Igni v »Štajercu« velikansko slavo. Hvalil jih je, čeč da so se izkazali hrabre junake dvakrat pri obleganju Dunaja, četudi so zraven Slovane in Nemce morili in kulturo na Balkanu za 4 do 5 sto let zadrževali in uničevali. Na Srbe ima L. tako proklete slepo jezo, pa le zato, da se s tem Nemcem prikupi, ker si s tem kruh služi. Grozodejstva vseh drugih narodov odpušči milostno in slepo a zoper Srbe pa stika in išče po vseh nemških časopisih, posebno v »Reichsposti«, ter bije in kolje po njih, da si s tem jezo ohladi. Dokaz temu je, da nima trohice zgodovinske vednosti, kako so se Srbi v prejšnjih stoletjih, (tudi za časa cesarja Jožefa II.) z Avstrijani skupno proti volkovom Turkom vojskovali in kri prelivali. Kakor vsi drugi kričarji po gostilnah, tako menda tudi revček Karlo niti tega ne ve, ali pa iz hudobije zamolči, da so vladali Srbi pred vhomom Turkov v Evropo v 13. in 14. stoletju že 3 do 4sto let poprej na zdajšnji Srbiji, Macedoniji in Bosni, zapuščeno zemljo obdelovali in imeli visoko kulturo. V zadnji številki od 13. julija razglasuje Linhart pijan in zdivjan samega veselja in radosti nad poginom Srbije in vseh Slovanov in trobi z »velikimi« črkami doslovno v svet: »Jugoslovanstvo« je utonilo v morju krvi »bratske« krvi, s slovanskimi bajoneti iz slovanskih teles odprte krvi... A komaj teden dni pozneje dne 20. julija pa vpije ravno nasprotno samega strahu in obupnosti, ker so njegovi prijatelji Bolgari, katere je poprej proti Turkom nesramno napadal, zamudili, da niso v pravem času zanjke potegnili in tako vse proklete Srbe na večne čase zmagali in pobili. V obeh številkah pa je laž in zvijača. Do 13. julija ni noben časnik razen »Reichsposti« Srbe toliko črnil in pisal o njih porazih razven lažnjivi in obrekljivi »Štajerci«. — Po Stipu, Kočani, Pirotu, Knjaževcu itd. so se začele vse tri armade Bolgarov na celi črti iz Macedonije v Bolgarijo umikati, to je cel svet dobro vedel. Le pri svojevolsjni politiki Karlička so bili Bolgari kar paenkrat premagani in se razsuli, kakor on v »Štajercu« kvasi. Linhart v svoji bistri glavi sklepa, da so se Bolgari preveč na poštenost Srbov zanesli: to je neumnost! Ali ni lakomni Ferdinand zapadno celo Macedonijo in še staro Srbijo za se zahteval, da bi na ta način Srbom razun Novega Bazarja skoraj nič ne ostalo? Seveda Linhart ne pozna nobene pravice! V št. 13. julija ponavlja Linhart tudi lažljivo »Reichspost« z velikimi črkami in doslovno navaja poraz za porazom Srbov, dočim si je poprej izmišljeval obratno same zmage Turkov proti Bolgarom, da se že vsi pravičnejši Nemci temu smejejo. In tako se tudi razsodni svet domišljajočemu diplomatu Karličku smeji, ki hoče s svojim »Štajercem« »celo Avstrijo rešiti!« ker se noben nemški časnik toliko robato in mogočno ne povzdiguje, kakor nemčur Karlo Linhart.

Proti zagrebškemu »Obzoru«. ki iz bogsgigavedi kakih vzrokov piše povodom vojne na Balkanu tako

kakor bi izhajal na Dunaju in ne v Zagrebu, se javlja pri nas vedno večje ogorčenje. »Obzor« je užival dosežaj pri nas velik ugled, ker se je mislilo, da je to odločen jugoslovanski list, sedaj pa on dokazuje svojo pravo naravo, ki je vse prej kot jugoslovanska, ker naravnost nesramno napada jugoslovansko Srbijo in povzdiguje prijatelje Albanije, grofa Berchtolda in »Reichsposti« — Bolgarsko. O Srbiji piše »Obzor« tako zaničljivo, da je moralo izgubiti med pravimi Jugoslavlani vse simpatije. Pri nas postajajo ljudje že naravnost ogorčeni na »Obzor« in to ogorčenje se že pokazuje v taki obliki, da ga začenjajo razne čitalnice vračati nazaj, ker Slovenci nočejo čitati protisrbskega, torej protijugoslovanskega lista. Na Hrvatskem se žalibog še dobi ljudi — četudi ne veliko — ki niso za Jugoslovanstvo, ali na Slovenskem takih ljudi ni več.

Naš članek »Jugoslovanstvo in Bolgari«. ki ga je ponatisnil »Riečki Novi List«, je izšel te dni tudi v belgrajski »Samoupravici«, glasilu vladarja g. N. Pašića. S tem našim članekom se torej strinjajo Hrvati in Srbi — najboljši dokaz, da je smer, ki jo v jugoslovanskem vprašanju zastopamo, resnično jugoslovanska. Sentimentalnost nikamor ne vodi, računati moramo z dejstvi in razmerami in razmere so take, da je v interesu celokupnega Jugoslovanstva, da Bolgari ozdravijo od težke bolezni, ki se ji pravi — megalomanija.

»Adria-Ausstellung« na Dunaju je nemško podjetje, ki mistificira javnost, ker prikazuje našo Adrijo kakor bi bila nemška. Za to Jugoslovani ne sodelujejo na tej razstavi, ker se jim pač ne ljubi delati stafažo Svabom, ki se jim sline cedijo po naši Adriji in mislijo, da je ona že njihova, ker je vlada importirala par tisoč švabskih uradnikov, da na Primorskem odjedajo našim ljudem kruh. Hrvatski listi nočejo priobčevati niti drago plačanih oglasov, v katerih se vabi na to razstavo, »Slovenec« in »Slovenski Narod« pa že nekaj dni priobčujeta celo v uredniškem delu lista reklamne notice za nekake posebne vlake, ki bodo vozili na Dunaj na »Adria-Ausstellung« vse one »Slovence«, ki nobene narodnega ponosa nimajo več v sebi, ki jim je suženjstvo prešlo že v kri in meso, morda pa tudi kakega narodno popolnoma zavednega Slovenca, ki ne ve kaka je ta prireditelj, na to pa ne bo sam prišel, da bi slovanski listi mogli delati reklamo za kako švabsko, protijugoslovansko prireditelj. »Slovenec« in »Slov. Narod« menda niti ne pomišljata, da je priobčevanje reklamnih notice za »Adria-Ausstellung« ravnotako narodni greh, kakor ko bi delala reklamo za kako turnarsko slavnost. In še mistificirata slovensko občinstvo, ker nazivata »Adria-Ausstellung« konsekvntno — Jadranska razstava.

Kako se delajo zaupnice. Za danes samo en slučaj. V občini pred Osloom je imel občinski svet sejo. Ko je bila seja končana, je rekel župan: »No možje, ker smo že pri tem, bomo pa še našemu glavarju eno zaupnico dali, saj je dober mož.« Drugi pa so rekli: »Pa naj bo.« In so podpisali. Naprednjaki so se sicer zgovarjali, da niso vedeli, kateremu glavarju, da so zaupnico podpisali, ampak zaupnica je bila podpisana po vseh pravilih, kakor je bila iz Ljubljane komandirana. Seveda tudi ta zaupnica ne bo odvrnila veliko katastrofo, ki se bliža klerikalni stranki.

Na višku moderne znanosti. Bolgarski vojak so zanesli v Srbijo in v Belgrad kolero, ki se je v par slučajih pojavila tudi na Ogrskem, kjer so vsled tega mejo zaprli z vojaškim kordonom. V Srbijo je pa odšla Avstrijska zdravniška komisija, ki je iz Belgrada poslala poročilo, da so srbske varnostne odredbe na višku moderne znanosti in da je srbska vlada storila vse, da prepreči razširjenje bolezni. Od civilnega prebivalstva še ni nihče zbolel na kolero.

Ze zopet nesreča na cirkularni žagi. Tušar Anton, 17leten fant iz Tolmina je delal kot žagar pri Kajfežu v Kočevju. Tu se mu je pa zgodila grozna nesreča. Žaga mu je odrezala 4 prste leve roke. Prepeljali so ga v bolnico.

Smrt pri podiranju mlajev. V terek so podirali v Naklem pri Kranju mlaje, ki so jih preje postavili v proslavo nove maše. Posestnik in gostilničar J. Sink je hotel mlaj zadržati, toda deblo ga je podrla na la tako nesrečno, da je revež takoj umrl.

Avtomobili tujih individuov podirajo slovenske otroke po cestah. Pred nekaj dnevi je divjal skozi Medvode proti Ljubljani črnolakirani avtomobil s črno streho. Je to precej čudna manira in velik kos brezobzirnosti in nesramnosti pri tem, da ti divja avtomobil skozi vas

v blaznem diru. Koliko se je dogodilo že nesreč vsled takšne brezvestnosti. Tako tudi tu ni izostala nesreča. V trenutku, ko je črni avtomobil dirjal čez šorški most, je stal tam devetleten deček, ki se ni mogel pravočasno umakniti. Avtomobil je podrl dečka na tla in ne da bi se potniki pobrigali za ranjenca, je letel naprej proti Ljubljani. Deček hvala bogu je dobil le lahke poškodbe. Kaj pa bi bilo, če bi bil težko poškodovan?!

Kako bi se dalo brezvestnosti odpomoči? Iz zgornjega slučaja je razvidno, da napravi avtomobil lahko nesrečo, ne da bi se dognalo krivca, ker ta jo v avtomobilu preje odkuri. Ali bi se moglo temu odpomoči? Morebiti bi šlo to na takšen način, da bi bila ob cestah v gotovi daljši razdalji stacije, kjer bi se morali avtomobili, ki se peljejo mimo, zglasovati. Takšna stacija bi sporočala centrali v Ljubljani prihod, odhod in smer avtomobila in njegove označbe. V Ljubljani seveda bi ena takšna zglasovalna stacija ne zadostavala, ker tu sem prihajajo avtomobili iz raznih smeri. Na ta način bi se lahko hitro dogajalo, kateri avtomobil je storil to ali to neprevidnost. Naj bi se o tem uvaževalo!

Strela je udarila preteklo nedeljo zvečer v kozolec posestnika Puščovarja v Dulač pri Žaljni in ga zažgala. Kozolec, v katerem je bilo sto stotov sena, žito, drva in gospodarsko orodje je pogorel do tal. Ogenj so prišli gasiti prebivalci iz Velike Loke in Žaljne, katerim se je posrečilo ogenj lokalizirati. Skoda je velika in zadene Puščovarja tem obšutneje, ker ni bil zavarovan.

Vojaški stan mu je začel prese- dati. Janez Čavdek od 17. pešpolka je dobil 1. t. m. 3tedenski dopust in se je podal k svojem na Janjevo brdo v okraju Ilirska Bistrica. Čavdek pa najbrže ni bil prepričan o resnici, ki jo trobi neka že preysakdanja pesem: »Kako je lep vojaški stan.« Najbrže je kaj nasprotnega skusil, zato se pa z dopusta že ni več vrnil k svojemu regimentu, temveč jo je popihal v Ameriko.

Z nožem jih je dobil. Pretečen ponedeljek so fantje na Rečici na Bledu malo pokrokalili. Ker so se ga pa že preveč nalezili so začeli gostilničarju presedati, vsled česar jih je, drugega za drugim pometal na cesto, češ, si pa tam rahliajte kosti, če že hočete. No fantje, ne bodi len, so v resnici tudi na cesti nadaljevali s pričetim opraviлом. Ker so imeli več prostora kot v gostilni, so tudi njihove kretnje zadobile večjih obsežnosti, tako, da je naposled prišlo iz prirodnega pretepa v pravo vojsko, kjer je vlogo Bolgarov igral Janez Bergant, kateremu so pivski bratci prizadejali z nožem smrtno nevarne rane na prsih in hrbtu. Ne vemo, če bodo še kdaj skupaj krokali.

S kuhinjskim nožem se je obo- rožil. Janez Franc iz Kranjske gore precej rad pije. Ko se ga pa navleče, ga ni ugnati, strašno bojevit postane in sicer v takšni meri, da to preseda že ženi in njegovemu 19letnemu sinu. Tudi oni teden, ga je vino ali žganje, to se ravno ne ve, tako razvenelo, da se je domov prišedši oborožil s kuhinjskim nožem, ki je v normalnih razmerah namenjen izključni uporabi njegove žene. Tako oborožen je grozil ženi in sinu, da jih pokolje. Grožnja je bila izrečena kljub pijanosti tako resno, da niti žena niti sin nista dvomila o resničnosti njeni, vsled česar sta raje zbežala z doma in prebila noč na prostem.

Jupiter na nočnem nebu. Zvečer se vidi na južni strani neba silno svetla zvezda, obdana z nekako rumenkasto barvo. To je planet Jupiter, ki je največja premičnica, ki kroži okoli solca. Do konca tega meseca bo vsako noč svetil 4-5 ur; potem bo po malem zginjal.

Promocija. Dne 21. t. m. je bil g. Voieslav Strnad, c. kr. avskul tant pri praškem deželnem sodišču, na češki univerzi v Pragi proglašen za doktorja prava.

Gorenjska Sokolska Zupa. Dne 3. avgusta 1913 vrši se zlet G. S. Z. v prijazni Radovljici. Spored zleta 1. Ob polu 8. uri jutraj: proste tekme članov. 2. Ob 9. uri dopolne: Izkušnje za popoldanski nastop. 3. Ob polu 12. uri: Sprevod in pozdrav. 5. Ob 1. uri: Skupni obed. 6. Ob polu 4. uri pop.: Javna telovadba. Po telovadbi ljudska veselica. Pri sprevodu, javni telovadbi in veselici sodeluje sl. godba požarne brambor iz Kranja. »Sokol« v Radovljici se pridno pripravlja za to slavnost. Telovadni in veselčni prostor si je izbral na lepem travniku med Radovljico in Lescami v bližini deželne ceste. Ker je zveza vlakov tak dopoldne kakor popoldne na gorenjski progi jako ugodna, ima vsak priloiko, da poleti ta dan v Radovljico.

Jutri, v nedeljo, ponedeljek in terek „Otrok Pariza“

Ljudska drama, neoporočena najboljša drama poletne seziije. Dolgost filma 2400 m, 7 dejanj. Predvaja se 2 uri. Predstave ob 3, 5, 7, 9.

Nesreča v gorah.

V štajerskih alpah blizu Admon-ta se je zgodila te dni nesreča, ki je zanimala cel Dunaj in vse alpske okolice.

Želja po gorskem zraku.

Dunajski posestnik kavarne Kumposcht si je celo zimo želel, da bi bilo že enkrat poletje, da bi mogel iti na gore. Sicer prej še ni bil na

zopet dovolil zdravnik, da ga simejo premestiti iz opazovalnice v prvi oddelek bolnišnice, kjer ležijo vsi tisti bolniki, ki morajo po ozdravljenju v zapor ali pred sodišče. Tamkaj sta vedno po dva stražnika, ki pazita na te bolnike. — Komaj so pripeljali Stampetto v ta oddelek in je ta zagledal stražnika, se je zopet spomnil na zapor in začel je vnovič divjati. Iztegal se je infirmirjem in je bežal. Seveda je bil takoj zopet vjet in odpeljan vnovič v opazovalnico za umobolne.

Izginil.
V opazovalnici mu je bilo kmalu zopet dobro, zato je naznanilo ravnateljstvo mestne bolnišnice oblasti, da lahko odpeljejo Stampetto zopet v zapor. Ravnateljstvo kriminalnega zapora je takoj naložilo enemu izmed paznikov, naj gre po Stampetto v bolnišnico. Paznik je prišel v opazovalnico, kjer naj bi prevzel arestanta. Ko so šli infirmirji v sobo, da bi poklicali Stampetto, so videli, da je soba prazna. Stampetta je izginil in nobeden ne ve ne kam, ne kod.

Širokemu svetu nekaj o trojih in še nekaj povrhu!

V »Dnevnu«, z dne 16. julija je tiskano vprašanje nekega gospoda iz Stajerske: **Zakaj je v čebelarstvih rojih tako malo trojev?** To vprašanje rešiti bo gotovo zanimalo široki svet, — pristavlja vprašatelj, ter slednjič pozivlja vse čebelarje in naravoslovce, da do 5. avgusta pošljejo svoje odgovore glede tega vprašanja na njegov naslov, češ, da bodo ti nazori oziroma obravnave meseca avgusta ali pa septembra priobčeni. Vsi slovenski časniki so povabljeni ponatisniti to povabilo.

Ali je v tem kaka pomena? Kakor je vprašanje stilizirano, ono pač ne more »široki svet« zanimali, še manj pa čebelarja-strokovnjaka — ker to vprašanje je rešila narava sama in sicer tako jasno, da more dati vsak površen opazovalec življenja čebel sam nanj odgovor.

In zdaj na enkrat naj se zato vse slovensko časnikaštvo angažira! Zda, ko se na Balkanu vrše dogodki za nas Jugoslovine najdalekosejšega pomena, ko ropot in šum orožja še ni popolnoma utihnil in se državni balkanski držav pripravljajo rešiti vprašanje miru in sprave — naj mi Slovenci ugledimo naravoslovno vprašanje: »Zakaj ni več trojev?« Ali je gospod Weixl v Mariboru hotel dati povod k izreku: »V čebelarstvih rojih je zato tako malo trojev, da so čebele obvarovane nepotrebnih rabuk in nepotrebnega prelivanja bratske krvi — zato in za nič drugega je število trojev tako malo.«

Seve, tak odgovor ne bi bil pravilen, ker bi ne slonil na faktih; Čebele imajo namreč vedno dosti trojev na razpolago v času, ko so potrebni, ker jih one same instinktivno izrežajo, kadar jih potrebujejo. Zalibog pa je število trojev navadno še preveliko, posebno v dobah slabe paše, dalje ko so matice oprasene (vplojene) in ko se letinski tok medu preneha — v teh dobah čebele svoj moški zarod (troje) začno preganjati in jih moriti.

Pač ni nobenega Slovenca, kateri bi ne poznal čebele, saj je od nekdanj kranjska čebela in nje reja slovela daleč po svetu. Zalibog so druge dežele našo čebelorejo daleč prekosile, ker so uvedle moderna sredstva v boljše izražanje te kmetijske panoge, ne le važne zaradi

pridobivanja medu in voska, temveč še zaradi vloge, katere igrajo čebele pri oplojenju rastlinstva, od katerega odvisi večji ali manjši pridelek na polju in vrtovih za sadje in sočivje.

Kdor se je podučil o čebeloreji drugih naprednih dežel, se more čuditi, kako malo znanja poseda naš čebelar o čebeli glede etomologičnega njenega značaja in pomena, in kako so mu neznane novodobne priprave in orodja, katere so upeljali drugod v svrhu, da rod čebel redno izboljšujejo in da lepše in okusnejše prideleke — med, vosek — pridobivajo. Tudi glede pošiljanja čebel v daljne kraje — to je v trgovskem oziru — so naši čebelarji — trgovci še daleko nazaj, kar se tiče varnega in uspešnega pošiljanja. Kakor povsod v naših industrijskih in trgovskih podjetjih, je na temu vzrok nezadosten kapital — kjer je pa ta, tam pa manjka inteligence in podjetnosti. Vse to nadkriljuje nekaka domišljavost, da se Slovincem ni treba nič učiti, ker so že dosti »kumštni« na svet prišli.

Ako manjka znanja o čebeli med čebelarji, kake pojme ima še le drugi svet o nji? »Na rožah med nabira ter ga nosi v panj« — to je pač vse, kar navaden človek — izobražen ali neizobražen — v čebeli ve. Ali je to dosti, ali je to prav? Ali bi življenje čebel ne mogel interesirati vsakega izobraženca? Imamo politike in narodno-gospodarske veljake, ljudske vzgojevalce in postavodajalce, kateri bi prav koristno svoj čas porabili, če bi podlago, vzdrževanje in razvoj čebelarstva države, kakor se vrši v panju, prav tehtno preštudirali in njih načela skušali v človeški družbi uveljaviti. O Bože! In če bi se to zgodilo?! Kam bi dali ta komplicirani, umetno sestavljeni državni aparat, ki ga imamo sedaj? Kaj bi bilo, ko bi več revščine, zločinstva in neumnosti na svetu ne bilo? Kaj bi počeli s stanovji, kateri vsled greha, ki se na svetu godi, žive in sicer prav dobro živijo? V uljaku ni greha, ni trdnjav, ni kasarn — oh, ve neumne živalice — brez greha, brez davkov (pač, ta je, ako je človek blizu čebel v divjem stanju in pragozdih n. pr. so tudi »čebele« brez davkov), brez velikih vojsk, brez revščine — prav nič nimate prilike, da bi si večne zasluge pridobile, prav, prav nič in zato bodete »pogubljeni«.

(Konec jutri.)

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Turške čete udrle v Bolgarijo. — Rusko brodogradje proti Carigradu.

Bolgarski državniki, kakor Danev in Savov, na čelu vseh pa Ferdinand, so pripravili domovino lozengradskih in liule-burških junakov na rob propada. Kdor visoko leti, nizko pade — ta rek se je uresničil v vsej svoji strahoti. Od severa prodirajo v deželo Rumuni; na zapadnih mejah stoje Srbi, vsak hip pripravljeni skleniti mir z Bolgarijo, če bi ta pokazala vsaj trohico pošte nja in volje. Toda že več kot teden dni zavlačuje Bolgarija mirovna pogajanja. V trenutku pa, ko so odpoteli v Niš delegati s polno močjo, so začeli bolgarski voji napadati srbske pozicije in tudi obnašanje bolgarskih delegatov v Nišu je bilo

tolikšno, da so pogajanja v Nišu prenehala in se bodo vsa vprašanja, vojaška kot politična obravnavala v Bukarešti, med tem se bodo pa vojne operacije nadaljevale. To je uspeh bolgarske neodkritosti in zahrbitosti. Bolg. državniki se nočejo spametovati niti v trenutku, ko so turške tolpe udrle na bolgar. tla, prodirajoč v vso silo proti Jamboli. Bolgarski Ferdinand pa med tem čepi v svoji palači in pošilja venomer nepotrebne telegrame cesarjem in kraljem, mesto, da bi sklepal mir. On — dinast — ima svoj del na tem, da požiga Turke domačije lozengradskih junakov, pa kraljev ukaz napadajočih se na zapadni meji svojega zaveznika in brata, med tem, ko mu doma tam na jugovzhodu mori Turke žene in otroke. Turke prodira — velesile pa ponavljajo besede, da ne pripuste prevelikega ponižanja Bolgarije; besede, ki merijo proti Srbiji in Grški. Ali je mogoče še bolj deželo ponižati, kot so jo ponižali Turki, pred meseci po notah tepeni — sedaj pa prodirajoči po bolgarskem ozemlju. In ljudstvo, brez domačije, brez kruha... je svojemu kralju udano...

VAŽEN PREOBRAT
Bukarešt, 24. julija. Položaj se je bistveno spremenil s tem, da je srbska vlada (vsled bolgarskega obnašanja) premenila svoje stališče, ki je dosedaj bilo to, da se mora pred mirovnim pogajanjem vojne operacije ustaviti, in želi, slično kot grška vlada, da se celotni kompleks vprašanj obravnava v Bukarešti, med tem se bo pa z vojnimi operacijami nadaljevalo.

DELEGATI.
Belgrad, 24. julija. V Bukarešt odpotujejo Pašić, Spalajković, Ristić, dva častnika iz generalnega štaba in dva tajnika.

TUREK MORI IN POŽIGA.
Sofija, 24. julija. Uradno se potrjuje, da je Turke prekorajil stare bolgarske meje in da prodira, mori in požiga.

Dunaj, 24. julija. »W. All. Ztg.« potrjuje vest, da so turške čete udrle v Bolgarijo in da prodirajo v smeri proti Jamboli.

RUSIJA, KAJ STORI?
Petrograd, 24. julija. Listi pozivljajo vlado, da energično nastopi proti Turčiji. Črnomorsko brodogradje je zapustilo Sevastopol in plove proti Carigradu. V Kavkazu se mobilizirajo ruske čete, da zasledijo Armenijo.

London, 24. julija. Med tem pa zboruje v Londonu poslaniška konferenca, ki sklepa, da se proti Turčiji energično nastopi. Turke si s tega prav malo dela.

KAJ STORE VELESILE?
London, 24. julija. Najpreje bodo energično nastopile, nato bodo poslale svoje brodogradje v Carigrad, nato bi pa Rusija zasedla Armenijo. (Turke bi pa imel med tem dovolj časa, da pomori polovico bolgarskega prebilstva, če ne bodo Bolgarom pomagali Rumuni in Srbi.)

DRINOPOLJE.
London, 24. julija. Govori se, da bodo Drinopolje iztrgali Turkom Rumuni za Bolgare.

Volitve v kmečkih občinah na Goriškem.
Napredna zmaga v kraških kmečkih občinah.

Gorica, 24. junija. Na Krasu sta izvoljena dr. Gregorin in Dominko z 200 glasovi večine. — V Gorah je

sledeči izid volitev: napr. kand. Miklavč 341 glasov, Mikuž 252 glasov. — novostrujarja Abram 391 glasov; Rojec 388 glasov; starostrujarja Gregorčič 193 glasov, Torkar 148 glasov; torej ožja volitev med naprednjaki in novostrujarji. — V goriški okoličici ob pol osmih znanj sledeči rezultati: napredni kandidati: Furlani 630 glasov, Planjšček 598 glasov; novostrujarji: Obljubek 585 glasov, Kovačič 535 glasov, Rojec 653 glasov; starostrujarji: Berbuč 351 glasov, Marinič 333 glasov, Piriš 221 glasov. Torej sigurno ožja volitev med naprednjaki in novostrujarji. — Definitivno so propadli vsi dosedanj deželni odborniki, tudi dr. Gregorčič. — V Furlaniji so zmagali laški klerikalci.

Odgovorni urednik Radivoj Korenč.
Last in tisk »Učiteljske tiskarne«.

Mali oglasi.
Cenjenim obiskovalcem Trsta se priporoča prenočišče v hotelu H. Kosič, ulica Carradori št. 15. Cene nizke. — Skupno več dijakov, najnižja cena.

Spominjajte se dijaškega društva „Domovina“!

Medicinec

želi resnega znanja z bogato gospodično ali vdovo. Tajnost zjamčena. »R. 4192« Ljubljana poštnoležeče.

Radioaktivno termalno kopališče Toplice na Kranjskem
Sezija od 1. maja do 1. oktobra.

Postaja dolenske železnice Straža-Toplice. Akratov vrelc 38°C, daje vsak dan nad 30.000 hl radioaktivne termalne vode. Zdravljenje s pitjem in s kopanjem. Izredno uspešno proti putiki, revmi, neiralgiji (trganju), ženskim boleznim in drugim. Velika kopališča, posebne in močvirne kopeli. Elektroterapija in masaža. Ravnateljstvo: Kopališki zdravnik dr. Konstantin Konvalinka. Zdravo podnebje, Goslogozdnata okolica. Bogato opremljene sobe. Izborne in cene restavracije. Prospekte in pojasnila daje brezplačno kopališka uprava.

Na vse prijatelje
dobre kave!

Ste pokusili kavo z kavinim pridatkom : Franck : ? Dobite na mizo čvrstejši ter barvitejši zvrtok. — : Franck : iz zagrebške tovarne je le pravi z kavinim mlinčkom.

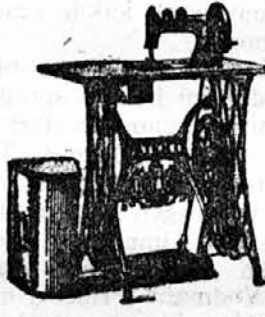

emp 160/25.643

Ne glede na vrednost blaga
dajem panama slamnike, ki so preje stali 12—14 K za 6 K
spalne obleke " " " " 13—16 " " 7 "
bele obleke zadnje nov. " " " " 40—50 " " 14 "
prašne plašče " " " " 18—20 " " 10 "

Dalje velika zaloga pralnih oblek za gospode in otroke po najnižjih cenah.
Angleško skladišče oblek
O. Bernatović, Ljubljana, Mestni trg št. 5.

Ivan Jax in sin, Ljubljana
Dunajska cesta šte. 17
priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev in stroje za pletenje (Strickmaschinen) za rodbino in
:: :: obrt. :: ::
Pisalni stroji Adler. - Vozna kolesa.
Ceniki zastoj in franko.

Učiteljska tiskarna
: Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 6 :
se priporoča slavnemu občinstvu za izvršitev vsakovrstnih tiskovin. Vsled najmodernejše uredbe izvršuje naročila najokusnejše in v najkrajšem času. — V zalogi in razprodaji ima najnovejše izborne mladinske spise, kakor tudi vse šolske, županijske in druge tiskovine.
Litografija. Cene najnižje! Notni stavek.